

C.O. ROSENIUS
ROMERBREVETS
BUDSKAP

Rom 8, 38-39

38 og 39: For jeg er overbevist om at verken død eller liv, verken engler eller myndigheter eller makter, verken det som er nå eller det som skal komme, verken høyde eller dybde, eller noen annen skapning, skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre.

Med denne triumferende jubelsangen avslutter apostelen dette rike og herlige kapitlet. Her reiser han seg mot de mest forferdelige og hemmelige kreftene. Tidligere har han oppsummert mye av det som vanligvis pleier bekymre Guds folk, slik som "trenselse", "angst", "forfølgelse" osv. Men her regner han også opp alt som tenkes kan. Han bruker vidtfavnende skildring. Han nevner alt mulig, både "det som er nå", og "det som skal komme", altså ting han da ikke kjenner til. Men overfor alt forkynner han den samme overbevisningen om at ingen ting skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus.

Jeg er overbevist om, sier Paulus. Her gir han uttrykk for sin egen trosvisshet. Uten tvil som en oppmuntring og eksempel for andre, for at vi også bør være like overbevist. For han taler jo ikke bare om hvordan han selv skal bli bevart. I v. 39 ser vi han bruker ordet "oss" - at ikke noe skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, sier han. Og alt det han skriver er jo beregnet til trøst og lærdom for oss. Og vi har jo samme grunnlag for denne overbevisningen, som Paulus hadde: Guds evige kjærlighet og makt. Måten han taler på, og meningen med disse ordene, er den samme som i 2Tim 1: 12, der han sier: "Jeg vet hvem jeg er kommet til tro på, og jeg er overbevist om at han er mektig til å bevare det som er overgitt meg".

Denne salige vissheten, som nok alle ønsker å ha, er helt og holdent avhengig av at "jeg vet hvem jeg er kommet til tro på". Først at en ikke lenger tror på noe hos seg selv; sin egen styrke, sin tro og årvåkenhet. Som alt sammen bare er som været, ustadig og flyktig. Men at en tror bare på Herren alene. Og dernest at en kjenner godt hans kjærlighet, trofasthet og makt. Som alt sammen er urokkelig i evighet, og uforanderlig. Men hvis du altså skal komme til tro på Herren alene, da må du for alvor ha mistet troen på deg selv. Du må være blitt redd for ditt eget falske og ustadige hjerte, og kjenne at du er avhengig av trøsten i at Herren vil være nådig mot deg og bevare deg. Men så lenge du virkelig frykter for deg selv, er redd for ditt eget falske og ustadige hjerte og tror på Herren alene, da skal så visst ingen makt som noen gang kan tenkes å eksistere, være i stand til å skille deg fra Guds kjærlighet.* Som vi viste tidligere, under v. 35, taler apostelen her hele veien om dem som er redd for at de ikke skal bli værende i Guds kjærlighet. Allerede i v. 26 begynte han å trøste oss mot våre "svakheter", og i v. 37 har han talt om at "vi skal mer enn seire". Altså kjemper vi. Og i alt dette gjelder hele veien denne overbevisende forsikring om at ingen ting skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre.

[* Herren taler ofte til oss slik: "Våk og be!", "vær tro inntil døden!". Ja, apostelen taler til de kristne og sier: "Arbeid på deres egen frelse med frykt og beven!" Men at Skriften taler slike formaningsord til oss, står ikke i strid med den sannheten at det er bare ved Guds makt vi bevares til frelse. For selv om alt, både av liv og kraft, utelukkende er Herrens verk og gaver, taler Skriften likevel om at vi må bruke midlene, at vi må høre hans røst, og søke denne nåde og kraft hos ham. Og selv om vi ikke en gang makter dette uten at han først kommer til oss, så kan vi i alle fall gjøre det da, når han kommer og arbeider på oss. Her er det lærerikt å legge merke til den underlige sammenhengen i Fil 2: 12, 13. Der sier apostelen: "Arbeid på deres egen frelse med frykt og beven! For det er Gud som virker i dere både å ville og å virke for hans gode vilje". Her kunne en fristes til å tro det lå en selvmotsigelse i at han først sier vi skal arbeide på vår frelse. Og samtidig at det er Gud som virker både å ville og å virke. Men tanken her er like naturlig som om noen sa til en bonde, når våren kom: Sørg nå for at du får en god kornhøst, for nå gir Gud både regn og sol, og gode vekstmuligheter. Hvis bonden da innvender at: Jeg er ikke i stand til å skape ett eneste strå på åkeren min, da har en all grunn til å svare ham: Nei, du kan ikke skape ett eneste strå. Alt som har navn av liv og skapelse er bare Herrens verk. Men det påligger deg å bruke midlene, og passe på når det er rette tiden. Det er du som må pløye, harve og så ut kornet. Akkurat på samme måte er det også i det åndelige liv. Alt som har med liv og kraft å gjøre, er det bare Herren som kan virke. Men han har befalt oss å bruke midlene, høre hans ord, og være på vakt overfor vårt eget hjerte, for djevelen og verden, og påkalle hans nåde og hjelp. Og alle de som gjør det, vil han gi sin nåde og kraft både til å ville og til gjerning.]

verken død eller liv. Ingen ting skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet. Ikke en gang selve døden. "Døden" har en dyster klang, og kan nok prøve vår tro på Guds kjærlighet. I døden skal jeg ikke bare skilles fra dette livet, og forlate alt som har vært mitt liv her på jord. Men da står jeg også foran en evighet som er helt ukjent for meg. Legemet mitt, som jeg hele mitt liv har stelt og voktet, skal nå dø, skal oppløses og smuldre opp. Alt dette vil alltid fortone seg gyselig for vår natur. Og selv Guds venner kan nok rygge tilbake overfor dette, og kanskje undre seg over at de virkelig kan være i hans kjærlighet, når han kan la denne dødens gru komme over dem. Døden er jo syndens lønn -! Slike tanker kan vel bli en prøvelse for mange. Men troens øye trenger også gjennom dødens mørke, og ser til og med her et stort lys. Så langt fra å være noe som skulle skille oss fra Guds kjærlighet, er døden tvert imot hans eget sendebud for å bringe oss hjem til hans herlighet.

La oss tenke oss at vår jordiske konge ønsker å gi deg en høy stilling ved hans side. Så sender han en av sine tjenere avsted til deg. Denne tjeneren har et tungt og dystert ansikt, og er nærmest iført sørgeantrekk. Men han bærer fram budskapet fra kongen, om at han vil gi deg en høy stilling ved siden av ham i slottet, og flere andre kongelige æresordener. Og da må jo ikke denne tjenerens utseende bedra deg, eller ta fra deg gleden. Døden er et slikt sendebud fra vår himmelske konge. Den er en forkledd redningsmann fra all din elendighet. Han likner kobberormen i ørkenen, som så ut akkurat som en av de giftige serafslangene, men hadde ikke noen gift. Den var tvert imot redningen for de som var blitt bitt av serafslangene. Døden befri sjelen fra all dens syndenød, så den nå isteden kan ikles fullkommen hellighet og fred.

Ja, døden er en underlig redningsmann. Selv er den riktignok et resultat av synden. Men nå er den kalt til å gjøre fullstendig slutt på synden og alle dens sørgelige virkninger. Nå fører den oss til det fullkomne livet, det evige lyset, og den evige freden. Dette er noe Kristi død og oppstandelse har utrettet. Legemet kan nok komme til å lide, og sjelen kan kjenne på uro i dødsskyggens dal. Men den samme omsorgsfulle Frelser, som fant oss og fulgte oss så trofast i livet her, skal også nå være oss nær. Ja, nærmere enn noen gang, for "dyrebar i Herrens øyne er hans frommes død". Døden skal så visst ikke skille oss fra Guds kjærlighet.

"verken død eller liv". I dette kortet ordet "liv" favner Paulus alle de farer og problemer Guds barn må gjennom på deres vandring gjennom livet, fordi de bærer i seg et grusomt forderv, og er omgitt av mange farlige fiender. Og de er stadig utsatt for skadelige påvirkninger av utviklingen i tiden, av medgang og motgang osv. Når de ser på alt dette er det mange Guds barn som gruer seg mer for livet enn for døden, og tenker at hvis jeg skulle leve lenge i denne farlige verden ... - hvem vet hvordan det da vil gå med meg! Hvordan skal jeg kunne bli stående i nåden og Guds kjærlighet gjennom alle livets stormer? Da er det Paulus sier: Så sterk, så trofast og urokkelig er den gode hyrdens omsorg for oss, at ingen ting som noen gang kan møte oss her i livet, skal være i stand til å rive sauene ut av hans armer, de som hører hans røst. Han vil være nær oss alle dager. Han vil alltid høre bønnene våre, og hjelpe oss, uansett hva som møter oss. Hele vårt liv, og alt som hører med i det, skal da ikke "være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre".

Eller engler. Når ordet "engel" forekommer i Skriften, uten noen tilføyelse, betyr det alltid de gode englene. Når det tales om de falne, de onde englene, vil det alltid være tilføyde ord som uttrykker dette. Det gjelder f. eks. når det i Mat 25: 41 tales om "djevelen og hans engler", og i 2Kor 12: 7 om "Satans engel", osv. Altså må det her, med "engler", menes de gode englene. Men da kan en jo innvende: Hvordan kan Paulus da bruke "engler" som eksempel på noe som truer Guds barn, når disse englene aldri kan være fiendtlig innstilt overfor oss, men tvert imot er "utsendt for å tjene dem som skal arve frelse?" (Heb 1: 14). Og svaret er at dette nettopp er noe av måten Paulus taler på. Når han vil uttrykke seg særdeles sterkt, da bruker han til og med det usannsynlige og umulige, for å gjøre framstillingen sin desto kraftigere. Vi har et talende eksempel på dette i Gal 1: 8, der han sier: "Selv om vi eller en engel fra himmelen forkynner dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet!" Dermed vil Paulus ha sagt at om det var mulig at selveste englene, disse veldige kjempene, skulle stride mot oss, så skulle heller ikke de være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet. Så stor og mektig er han som er med oss, at ikke en gang de sterkeste krefter som er skapt makter noe som helst overfor oss.

Eller myndigheter eller makter. Det har vært forskjellige oppfatninger av hva Paulus har ment med disse ordene. Noen har ment han sikter til jordiske myndigheter og makt. Andre at apostelen har tenkt på myndigheter og makt innen engleverdenen. Og sistnevnte oppfatning er uten tvil den riktige. For det første ser vi at Paulus bruker samme ord som vi har her i teksten, om forskjellige englers makt, både de gode og de onde. Det gjelder f. eks. i Ef 1: 20-21 der han sier at Gud satte

Kristus ved sin høyre hånd i den himmelske verden, "høyt over all myndighet og kraft og makt og herredømme". Og når han i Ef 3: 10 taler om "maktene og myndighetene i den himmelske verden". Det samme når han i Kol 2: 15 taler om de onde "myndighetene og maktene" som Kristus har "avvæpnet".

Dernest husker vi at Paulus allerede (v. 35-36) har talt om hva vi kan bli utsatt for fra jordiske krefter. Og nå er han i tankene i den høyere, usynlige verden. Av sammenhengen ser vi at her taler han om forskjellige englemakter, gode eller onde. Han vil ha sagt at om så hele engleverdenens sterkeste krefter skulle reise seg mot oss, så skal dette mislykkes. Vi skal få seier i alt. Så sterk og trofast Herre og beskytter har vi i ham som elsket oss. I sin død har han knust all vår fiendes makt.

Verken det som er nå eller det som skal komme. Verken det vi nå virkelig opplever av prøvelser og fristelser, eller det vi kan tenke oss at vi noen gang vil komme til å møte, - skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet. I dette uttrykket favner apostelen alt som rører seg så lenge jorden består. Ikke bare det vi kan komme til å oppleve i vår tid på jorden, men også det som til sist vil skje i denne verdenshusholdning. F. eks. den gru og skrekk Åpenbaringsboken og andre profetiske skrifter forkynner skal komme over verden til slutt. Her vil han bare avslutte kapitlet med å si at slett ikke noe som helst av alt som noen gang skal kunne bekymre oss, enten det vi nå er oppe i, eller noe vi bare kan tenke oss framtidig, skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre. Så sterk og trofast hjelper er det vi har.

Verken høyde eller dybde. Disse ordene har også vært oppfattet på forskjellig vis. Noen har ment det peker på himmel og helvete. Andre at det taler om den største lykken og den dypeste elendighet i verden, osv. Vi kan jo legge merke til selve uttrykket: "høyde eller dybde". Men i tillegg skal vi legge merke til sammenhengen mellom disse ordene og det som er talt like foran, som dekket hele denne verdenshusholdnings tid. Da må meningen med disse ordene uten tvil være at Paulus her med "høyde" og "dybde" har villet inkludere det store rommet, hele universet. Og dermed gir uttrykk for den herlige tanken at alt som finnes i tid og rom, og dermed alt som finnes utenfor Den Uendelige selv, og som alltid finnes under hans allmakts hånd, vil være altfor svakt til å kunne skille oss fra ham.

Og da er det klart at innenfor tid og rom finnes all trengsel og forfølgelses makter og all den falske åndelighetens høytsevende sjeliskhet. Ja, alle høye åpenbarelsers oppblåsende makt. Og på den andre siden: alle anfeltelsens brusende dyp. Også alt dette vil være avmektig overfor ham som er gitt all makt i himmel og på jord. Han som kan "rive ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg imot kunnskapen om Gud", han gjennomskuer også alle "Satans dybder", og kan med letthet tilintetgjøre dem. Alt dette er sant og fullt av trøst. Men det har uten tvil vært apostelens konkrete tanke her å inkludere alt som bare begrenses av rom og tid. Dermed vil han på det sterkeste gi uttrykk for at det ikke kan finnes noe som helst, som vil kunne skille oss fra Guds kjærlighet.

eller noen annen skapning. Med denne tilføyelsen synes apostelen i sin triumferende trosvissnet å ville si til slutt: Skulle det så ennå noen gang komme til å eksistere noe som ikke finnes innenfor tid og rom, så står mitt ord fast også overfor dette. Og dermed har han fullkomment dekket begrepet "alt" som er i verden, utenfor Gud selv. Da har han gitt et fullstendig, utfyllende budskap om at ikke noe som helst som kan tenkes eller nevnes, skal være i stand til å skille de som frykter, som tror og som påkaller Herren, fra hans nåde. Nei, verken med rettferdighetskravet og loven (v. 33), eller med vold og makt, skal Guds barn kunne skilles fra hans kjærlighet. Slik er den salige tryggheten vi skal få lov å ha i vår mektige og trofaste Gud. Samme salige trygghet har også Herren selv med mange trøstens ord villet gi sine svake etterfølgere som tror på ham. Han har sagt: "Frykt ikke, du lille flokk, for det behaget deres Far å gi dere riket". "Frykt ikke, Jakob, du usle makk, du Israels lille flokk! Jeg hjelper deg, sier Herren, din gjenløser er Israels Hellige". Slik seirer vi altså i alt ved ham som elsket oss. Mye vil komme til å prøve oss, friste og bekymre. Men ingen ting skal "være i stand til", sier apostelen - på nytt et uttrykk som forteller oss at her tales det om kamp, akkurat som "seire", og "skille", sier det samme, - ingenting skal "være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet".

Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre. Det Paulus tidligere (v. 35) kalte "Kristi kjærlighet", det uttrykker han her slik: "Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre". Dermed sier han først og fremst at Gud og Kristus er ett, og at Kristus er Gud, fordi Kristi kjærlighet og Guds kjærlighet er det samme. Men her finner vi også noe annet som er tankevekkende og fullt av trøst. Med ordene "Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus" har Paulus først latt oss forstå at her tenker han ikke på Guds allmenne kjærlighet; den kjærligheten Gud elsker alt han har skapt, med. Nei, her tales det om den dype paktskjærligheten Gud har til dem som "er i Kristus Jesus" (v. 1). De som er Guds Sønnns lemmer, brødre og medarvinger. Det er bredden, lengden, dybden og høyden i denne kjærligheten som overgår all kunnskap (Ef 3: 18-19). Tenk at Gud uttrykkelig sier at han elsker oss med samme kjærlighet som han har elsket ham med, hans enbårne og elskede Sønn (Joh 17: 23).

Ja, med disse ordene: "Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus", minner Paulus om den dype grunnen til både styrken og det urokkelige i denne kjærligheten. Gud elsker oss nemlig "i Kristus Jesus" - ikke for noe som vi er i oss selv, men på grunn av det Kristus er, det han har gjort og det han gjør for oss. Han ser oss i Kristus, og elsker oss for hans skyld. Hvis budskapet bare var generelt, om at Gud elsker oss, så ville vi stadig bli i tvil, hver gang vi fikk se vår synd. Vi ville si: hvordan kan Gud elske slike syndige skapninger som oss? Og hvordan skulle vi kunne være sikre på ikke å falle ut av hans kjærlighet, når vi stadig synder mot ham og vekker hans vrede? Derfor holder apostelen her fram Kristus som grunnlag for denne kjærligheten. Han som er den samme i går, i dag og i all evighet. Ja, det er jo ham som er det egentlige målet, som er gjenstand for Guds kjærlighet.

Og med det grunnlaget slipper vi å tvile på Guds kjærlighet, når vi ser syndene våre og innser at vi "bare har trettet ham med våre synder, voldt ham møye med våre misgjerninger" (Jes 43: 24-25). Slik taler Paulus for at vi skal se, og tenke grundig over, hva vi eier i Kristus. I ham har vi jo vår forsoning og evige rettferdighet. Derfor gjentar apostlene så mange ganger disse ordene: "I Kristus Jesus", "ved Jesus Kristus". Det er bare Kristus, Kristus, som gjentas og gjentas i alt de taler og skriver. At det er

bare i Kristus vi har alt; alt Faderens velbehag, all nåde og forløsning. Vi er "utvalgt i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt", "han tok oss til nåde i Den elskede", osv. De hørte Guds røst fra himmelen si: "Dette er min Sønn, Den elskede, i ham har jeg velbehag". Og når det altså egentlig er Kristus som er gjenstand for Faderens kjærlighet, - så elsker han da også alle dem som er i hans Sønn, med en evig kjærlighet. Fra evighet av hadde han gitt dem til Sønnen, og deretter også forenet dem med ham, for at han nå kunne elske dem fritt i ham og gjennom ham.

Johannes sier: "Den som har Sønnen, har livet. For dette liv er i hans Sønn". På samme måte vil Paulus her si at den som er i Kristus, han har Guds kjærlighet. For Guds kjærlighet finnes bare i Kristus. Dette må vi la synke dypt ned i hjertet vårt. Og vi må holde klart for oss at Gud umulig kan elske oss, hvis han ser på det som finnes i oss. Det er bare "i Kristus Jesus" vi har Guds kjærlighet. Men hvor høyt Gud elsker de som han ser og elsker i sin Sønn, det går visst langt ut over all vår tankes evne. Men tenk ennå en gang over at Kristus sa til Faderen: "du har elsket dem, slik som du har elsket meg" (Joh 17: 23). Hvis all den tukt og nåde jeg har fått bare har fått føre meg dit hen at jeg ikke kan unnvære Kristus, men hver eneste dag er avhengig av ham, da får jeg sikkert nok lov å tro jeg også "har Sønnen", og dermed også "har livet" (1Joh 5: 12). Da kan jeg også være sikker på at Gud elsker meg med samme kjærlighet som han elsker sin Sønn. Hvis dette er sant, - da er det jo altfor stort til å få rom i mitt trange og vantro hjerte. Å, Gud! Åpne øynene våre, og gi oss mer tro!

For hvis det nå er bare i Kristus Gud elsker oss, da må jo hans kjærlighet ikke bare være uendelig stor, men også uforanderlig og konstant til alle tider og under alle omstendigheter. Slik at den ikke beror på gode eller dårlige situasjoner eller mennesker. For hvis Guds kjærlighet påvirkes av oss, slik at han avviser veldig store syndere. Eller han ikke elsker oss lenger, hvis vi gjør en mer markert synd. Da kan det jo ikke være bare i Kristus han elsker oss. Da må i alle fall hans nåde til en viss grad være avhengig av hvor gode eller hellige vi er. Men da er hele Guds evangelium tilintetgjort. For det er noe ganske annet Gud forkynner oss gjennom hele Skriften. Lovet være Herrens navn! Han sier at han regner ikke lenger med noen verdighet hos oss. At "ikke noe menneske blir rettfærdiggjort av lovgjæringer" (Gal 2: 16). At det er bare i Sønnen han er nådig mot oss. Derfor er det han fryder seg over både å frelse de største syndere, når de holder seg til Sønnen, og at han til enhver tid forlater oss alt syndig som ennå bor i vårt kjød, og av og til dessverre også bryter ut.

Herren kaller de største syndere til å ta imot sin nåde, og sier: "Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø" (Jes 1: 18). Noe slikt kan selvsagt bare skje gjennom Sønnen, gjennom hans blod som "renser fra all synd". Jo større syndere som frelses gjennom ham, jo større blir hans ære og pris. Og bare derfor var det jo også han kom til verden, at han skulle "frelse syndere", og gi engstelige syndere en uventet nåde. Simon Peter hadde sikkert bevisst synd mot Gud i tankene, når han ropte: "Gå fra meg, for jeg er en syndig mann, Herre!". Men da, i samme øyeblikk, fikk Peter ikke bare nåde, men også det store kallet til å bli en apostel. Legg merke til dette! Just da han trodde Herren skulle gå fra et så "syndig menneske"! Da Herren Kristus gikk til Paradis førte han med seg - ikke en engel, men en røvers ånd. Dermed ville han si til oss alle at de største syndere er blant de han kom for å frelse med sin nåde. "Varest synden överflödade, där överflödade nåden ännu mer" (Rom 5: 20).

Om så vår skyld skulle rekke helt opp til himmelen, så er nåden høyere enn himmelen. Fordi nåden grunner seg på Den Høyestes uendelige forsoning. På at det er bare i Kristus Gud er nådig mot oss. Derfor frelser han også de mest uverdige syndere. Men av samme grunn må også denne nåden være en evig og urokkelig nåde. Derfor må den heller ikke kunne minskes eller rokkes gjennom våre synder. Den må være en konstant forlatelse. Dette ser vi også i Kristi urokkelige mildhet overfor disiplene. Fordervet dukket stadig opp, og brøt ut hos dem. Vi ser hvordan han ofte irettesatte og korrigerste dem. Men han utelukket dem aldri fra sin nåde. Han gav dem også det budet at de alltid skulle forlate andre - "ikke bare sju ganger, men sytti ganger sju", dvs. alltid. Og vi er selvsagt overbevist om at han ville ikke de skulle gå lenger enn han med å tilgi andre. Han ville nok helt sikkert selv forlate, slik som han lærte oss å gjøre det. Men nå sier han altså: "hvis han synder mot deg sju ganger om dagen, og sju ganger på én dag kommer tilbake til deg og sier: Jeg omvender meg, så skal du tilgi ham" (Luk 17: 4). Slik er det Gud forlater. For han har lært oss "å være barmhjertige slik som deres far også er barmhjertig". Hans forlatelse må da altså være konstant vedvarende, og uten grenser, - så lenge vi i anger og tro holder oss til ham. Slik er den nåden som er bygget utelukkende på Kristus. Dette skal vi huske på, når det gjelder ordene: "Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre".

Og så har apostelen her med triumferende trosvisshet forkynt at ingen ting i hele verden skal være i stand til å skille oss fra denne Guds kjærlighet. Først har han sagt at den skylden vi pådrar oss gjennom våre egne synder, skal ikke være i stand til det. "Hvem vil komme med anklage?", har han sagt, "Hvem er den som fordømmer?", og svarer: "Det er Gud som rettfærdiggjør", "det er Kristus som døde", osv. Han har også sagt at heller ikke noen vold eller makt skal være i stand til å skille oss fra Kristi kjærlighet. Verken "trengsel eller angst eller forfølgelse", nei, ikke en gang de sterkeste makter som finnes i hele skaperverket. Så trofast og allmektig er den Frelseren vi har. Så lenge og så titt vi holder oss til ham, skal vi seire i alt, ja "mer enn seire", sier apostelen.

Hvilken vei vi så vender blikket innen hele skaperverket, skal vi ikke finne noen makt som kan skille oss fra Guds kjærlighet. Enten vi ser oppover eller nedover, mot himmelen eller mot helvete, innenfor rom og tid, når det gjelder alt det som er skapt, - så er der ingen ting, eller noe av dette samlet, som skal kunne utrette noe mot dem som har Gud med seg. I alt skal vi mer enn seire gjennom han som elsket oss. Han, vår Herre og vårt hode, har all makt i himmel og på jord. Og hans kjærlighet har en bredde, en lengde, en dybde og en høyde som overgår all forstand. "Herre, til himmelen når din miskunnhet, din trofasthet til skyene. Din rettfærdighet er som mektige fjell, dine dommer er et stort dyp". "derfor frykter vi ikke om jorden vakler, om fjell skakes i havets hjerte, om dets bølger bryter og bruser, og om fjell skjelver ved dets overmot".

Med denne sterke troens frimodighet avslutter altså apostelen dette herlige kapitlet. Og han vil oppmuntre alle Guds barn til samme frimodige tro. Det har den aller største betydning at vi eier en slik frimodig tro. Den er livet og kraften i hele vår kristendom. "Glede i Herren er deres styrke" (Neh

8: 10). Hvis vi av hjertet kan tro: Først og fremst at syndene våre er forlatt. Ja, at nå er vi Guds barn og venner, og himmelens arvinger. At Gud er fornøyd med oss. Ikke på grunn av noe som finnes i oss, men for sin elskede Sønnns skyld. Og videre: at han også vil føre oss helt fram til himmelen. Vil følge oss hele livet med en evig nåde og omsorg. Styrke, støtte og bevare oss. Da, og først da, når vi har en slik tillit til Gud, har vi også en hjertelig lyst og en overnaturlig kraft til å gjøre og lide litt for hans skyld. Vi må aldri glemme å styrke våre sjeler med de herlige trøstens grunnsannheter Paulus har talt om i dette kapitlet. Dette bør være noe av det vi daglig tar til oss som næring for troen, for håpet, kjærligheten og tålmodigheten.

I dette kapitlet har Paulus talt til oss om alle de herlige frelsens skatter og arven som tilhører alle de som lever forenet med Kristus. Disse frelsens skatter og arv er så store og herlige at hvis vi med våkne sinn virkelig kunne tro og ta til oss det dette innebærer, ville vi vel av bare glede juble evindeligg: Ære, lov og pris og takk være vår Gud! ... Nei, da ville vi aldri la noe som vi opplever her i livet, og som en gang tar slutt, bedrøve oss eller dempe motet vårt. Vi ville anse alt slikt for smått og ubetydelig, imot denne eneste store og evige arven.

Tenk bare over hva det er Paulus har forkynt for oss! Det første av alt det veldige Guds barn eier, er at ingen ting skal kunne fordømme dem. De første ordene i dette kapitlet var: "Derfor er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus". Tenk hvor veldige løfter du har over ditt liv, når du lever i en slikt pakt med Gud at uansett hva som måtte finnes av synd og grusomhet i deg, så skal det likevel ikke kunne fordømme deg! Tenk for noen ord: "Derfor er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus!" Denne friheten eier vi utelukkende fordi vi er i Kristus Jesus. Da er vi frigjort fra lovens frelsesvilkår. Og denne friheten fra loven eier jeg på den faste grunnen som omtales i v. 3: "Det som var umulig for loven fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud ved å sende sin egen Sønn i syndig kjøds liknelse" osv. Fordi lovens fordømmende dom dermed rammet det uskyldige Lammet, er vi nå fri fra fordømmelsen. Vi skal aldri dømmes etter loven, men etter det Kristus har fortjent for oss. Og derfor skal vi få leve under Guds største nåde for evig.

Tenk for en nåde! Vi opplever bittert og sterkt hvordan loven ikke på noen måte kan makte hos oss det den krever. For selv om vi ved nåden er blitt nye mennesker, er vi langt fra å kunne være og gjøre alt det loven krever. Nei, vi synder på mange områder hver eneste dag. Men da skal vi fremdeles få trøste oss nettopp med disse ordene om at det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud ved å sende sin egen Sønn -. Og at derfor "er det ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus". Å, for en salig trygghet og hvile! Å, for en evig nåde! Livet og evigheten blir ikke for lang til å prise Gud og Lammet for alt dette.

Det neste han har nevnt er den uendelig store verdien i at vi også har Den Hellige Ånd i hjertene våre. Ved Ånden er vi nå blitt nye mennesker. Vi har Åndens sinnelag og "vandrer ikke etter kjødet, men etter Ånden" (v. 4-13). Tenk for en nåde og gave det er! På tross av alt det forferdelige vi ennå kjenner herjer i hele vårt vesen, kan vi likevel være sikre på at vi ved nåden er blitt nye mennesker

som nå går en helt annen vei enn resten av verden. Og det gjelder ikke bare vårt utvortes liv, etter noen nye levereregler, slik hyklerne gjør. Nei, vi har fått et helt nytt sinn og hjerte, slik at vi nå ser helt annerledes enn tidligere på alt. Paulus sier: "de som lever etter kjødet, retter sinnet mot det som hører kjødet til, men de som lever etter Ånden, retter sinnet mot det som hører Ånden til". Og vi opplever jo at uansett hvor dårlig det enn ofte går med livet, så har vi et sinn som gjennom alle bedre eller dårligere stunder er det samme. Når alt går rett og vel etter Ånden, da er vi glade og fornøyde. Men når synden overrumpler oss, da lider vi også forferdelig. Dette vitner om at sinnet er hellig og det samme gjennom alt som skjer med oss.

Dette nye sinnet gjør at vi elsker det som er hellig, mye mer enn vi kan vise det med ord eller gjerning. For "kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud, for det bøyer seg ikke inn under Guds lov" (v. 7). Men gjennom Ånden som bor i oss har vi ikke bare et nytt hjerte og sinn, ny lyst og en ny vurderingsevne. Men i hele livet vårt er vi blitt nye mennesker. Nå både taler og lever vi annerledes enn før. Og dette ser til og med verdens mennesker, så det irriterer dem. Vi er opptatt med å følge og bekjenne Kristus, og stadig drepe vårt onde kjød mer og mer. Opptatt med det som vil være til Herrens ære og til hjelp for medmenneskene. Det er vår største sorg når vi mislykkes i dette. Men det er likevel ennå et bevis på at vårt sinn er hellig. For vi må jo si Davids hellige sinn også viser seg i hans bitre klagesalmer. Men det han er opptatt med der, er jo å klage over sine store synder. Og dette at vi har fått Den Hellige Ånd, og ved den blitt nye mennesker, er jo umåtelig stor nåde og gave som vi aldri kan prise Herren nok for.

For det tredje forklarer Paulus hvordan alt dette beviser det vi nå egentlig er: Guds barn. Guds barn på jorden. Og det i så sann og virkelig mening at vi også er blitt "Guds arvinger" og "Kristi medarvinger" (v. 14-18). Ja, vi er Guds barn i en så vid og sann mening at Paulus i v. 29 sier at vi er "forutbestemt til å bli likedannet med hans Sønnns bilde", og at "han skal være den førstefødte blant mange brødre". Hør, - for noen ord! Dette er jo en herlighet som går så vidt og høyt over alle våre tanker, at vi aldri her i livet vil kunne tro noe så stort har skjedd med oss. Fra Guds ord vet vi nok at dette vårt barnekår hos Gud er selve målet og summen av alt det Den Treenige Gud har gjort for oss. For Gud har fra begynnelsen skapt oss til å være hans barn. For å gjenopprette barneretten, har Guds Sønn blitt menneske, blitt vår forsoner og vårt offer. Så har Den Hellige Ånd født oss på ny til Guds barn. Men selv om vi vet alt dette, er den nye stillingen så altfor stor, så den ikke kan rommes i hjertet vårt. Vi ser det. Vi tror det. Og tror det likevel ikke helt.

For tenk nå bare over hva slike ord innebærer: "Guds barn" -, "Guds arvinger" -, "Kristi medarvinger" -, "Kristi brødre" -, "han skal være den førstefødte blant mange brødre". Hvis dette ble klart for hjertene våre, så vi virkelig kunne tro og holde klart for oss så stor en nåde, da ville nok ikke noe som helst i denne verden kunne rokke oss. Nei, i stor og salig undring, ville vi "være som drømmende" og ikke riktig vite om vi allerede var i himmelen. Om da hele livet ble mørkt, og alt mulig bittert kom over oss -. Hvis vi virkelig er Guds barn slik vi har sett det her, så vi skal bli Kristi medarvinger, og han skal være den "førstefødte blant mange brødre", -. Da blir jo alt så smått og ubetydelig imot dette, at

det kan være det samme hvordan det går. Om livet blir vanskelig eller lett: Vi er Guds barn, og da er alt salig og godt. Da skal enden på alt bli herlighet.

Og så til den fjerde store og umåtelige frydens kilde Paulus har nevnt her: Dette at vi ikke bare allerede er Guds barn. Men at vi også, etter dette ustadige, tåkete og jammerlige livet på jorden, skal komme til herligheten. At en "herlighet" som ikke har noe som helst sammenlikningsgrunnlag i noe av alt det vi opplever i all elendigheten her i livet, "skal bli åpenbart på oss" (v. 17, 18). Ja, så sant vi her i livet virkelig er Guds barn og Kristi brødre, så vi også "lider med ham, for at vi også skal bli herliggjort sammen med ham", sier Paulus. "Hvis vi er barn, da er vi også arvinger". Dette er innholdet i den veldige sluttrøsten som Paulus helt fra v. 19 til slutten av kapitlet har vært opptatt med å overbevise oss om. Og med denne hensikt har han anvendt mange ytre tegn, i tillegg til de dype og evige grunnsannhetene for vår visshet om at Gud virkelig vil føre oss helt fram til himmelen.

Det første av disse ytre tegn og vitnesbyrd om dette salige håpet, er det han skildrer slik: "skaperverkets inderlige lengsel venter med iver på åpenbaringen av Guds barn". Det vil si at hele den syndige skapningen er i en tilstand som strider så totalt mot den store Guds hensikt og siktemål. For nå (etter syndefallet) kan alt det som er skapt ikke få tjene Guds barn og det gode, men må i det alt vesentlige tjene Guds fiender og spottere. Ja, tjene synden og djevelen (i dens onde strev for å forføre og skade oss). Dette strider så markert mot Guds gode hensikt med skapelsen og menneskene, at enhver må kunne innse at her må være et høyere mål med dette. Når det gjelder denne skapningens sukk under trelldommen, sier apostelen at den er blitt "underlagt forgjengelighet, ikke frivillig, men på grunn av Ham som la den under forgjengelighet, men med håp; for skapningen selv skal bli fridd ut fra forgjengelighetens trelldom og ført inn i herlighetens frihet, den som tilhører Guds barn" (v. 19-22). Dette er det første Paulus bruker her, som et ytre tegn og vitnesbyrd om at vi har en annen og herlige tid i vente.

Det andre vitnesbyrdet om dette salige håpet, sier Paulus ligger i Guds barns eget sukk, eller den ufullkomne livssituasjonen de lever her på jord. Ja, selve håpets natur vitner jo om at vi ennå ikke er kommet til vårt rette liv. Dette som "Åndens førstegrøde" i oss er en forsmak på, og gir oss lengten etter (v. 23-25). Først og fremst kan jo ikke et så halvt liv, fullt av sukk slik vi nå har det, være hele det fullbrakte verket den store Gud har som mål for oss. Som han har skapt, gjenløst og helliget oss til. Dernest ville vi også kunne spørre: Hvorfor skulle Gud gi oss sin Ånd, skape et åndelig liv i oss, hellige og i det hele tatt oppdra oss, - hvis han ikke hadde som mål å gjøre oss evig salige? Dette var dermed det andre beviset på at vi har et langt mer fullkomment liv i vente.

Den tredje grunnen han nevner her for vårt salighetshåp, var at uansett hvor stor vår skrøpeligheit enn måtte være, - om det så var at vi ikke en gang kunne "be slik vi burde" -, så hjelper Ånden oss, og "går i forbønn for oss med sukk som ikke kan uttrykkes med ord". Disse sukkene er noe av nøden inni oss, som vi ikke forstår oss på. Men dette oppfatter Gud som veldige rop, han som vet hva Åndens sinnelag er (v. 26, 27). Og dette er også en styrkende trøst. Når vi altså lider i stor skrøpeligheit, og

føler at vi ikke en gang kan be og knapt kan sukke, så skal Ånden selv sørge for alt sammen. Da skal den ta seg av alt. Og Åndens sukk i oss høres hos Gud som det sterkeste bønnerop.

Den fjerde grunnen for vårt håp om at vi skal nå sikkert fram til det salige målet, sier Paulus ligger i følgende: Selv om ikke alt går godt i livet vårt her på jord -. Kanskje både vårt og Åndens sukk fremdeles bare synes å fortsette gjennom stor trengsel, uten at vi ser noe trøstende svar -. Så skal Gud styre dette også, så det blir til det beste for oss, ved at Gud blir så dyrebar for oss at alt som skjer driver oss til ham. Paulus sier: "Vi vet at alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud". Og dette har vi all grunn til å være helt overbevist om, fordi Gud jo har en fast og evig "rådslutning" om å frelse alle dem som tror på Sønnen, og etter denne rådslutning allerede har kalt oss til sitt nåderike (v. 28). Når han da samtidig alltid "på forhånd kjente" de som ville holde ut i tro helt til slutt, så har han også "forutbestemt" alle disse til å bli likedannet med hans Sønnens bilde. Han har på ingen måte latt sitt verk stå tilbake som noe ufullendt. Nei, han har alltid gitt alle disse sine utvalgte all den nåde de behøvde for å nå målet. Han har alltid kalt dem, han har rettferdiggjort dem, og han har forherliget dem (v. 29).

Med alle disse grunnsannhetene å bygge vår trøst på, setter Paulus dette opp mot alt som finnes i verden, og roper ut at ingen ting overhode skal kunne utrette noe imot oss. Han sier: "Hvis Gud er for oss, hvem kan da være imot oss?" (v. 31). Ja, han utfordrer oss til å komme i hu Guds største bevis på sin kjærlighet, og spør på nytt: "Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?" (v. 32). Så regner Paulus opp alt som kunne tenkes å ville bekymre oss. Og mot alt sammen setter han den sterkeste trøst. Først nevner han bekymring i vår samvittighet, som kommer av synd, og sier: "Hvem vil komme med anklage?", "Hvem er den som fordømmer?" Opp mot hver bekymring setter han bare Gud og Kristus. Han sier: "Det er Gud som rettferdiggjør", "Det er Kristus som døde, ja, mer enn det, som også er oppstått, som også sitter ved Guds høyre hånd, og som også går i forbønn for oss" (v. 33-34).

Så nevner han også de ytre prøvelsene som vanligvis bekymrer oss mest, og sier: "Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel, angst, forfølgelse, hungersnød, nakenhet, fare eller sverd?". "I alt dette skal vi mer enn seire ved ham som elsket oss" (v. 35-37). Og så slutter apostelen triumferende, som en sang: "Jeg er overbevist om at verken død eller liv, verken engler eller myndigheter eller makter, verken det som er nå eller det som skal komme, verken høyde eller dybde, eller noen annen skapning, skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre".

Hvor er det hjertesåret som ikke kan leges ved å ta til seg av denne guddommelige kjærlighetens rikeste fruktfelt? Hvilken sorg kan ikke lindres her, ja, forvandles til glede? Og hvilken frykt kan ikke forvandles til kjærlighet her? Når du er en Jesu venn, og du så gjerne vil være det! Når du har en forsvarer og talsmann hos Faderen, og i ham er du fri fra alle dine synder, og all fordømmelse! Når du er et Guds barn, en Kristi "medarving"! Når Den Hellige Ånd er gitt deg til å trøste deg og lede deg! Når du vet du har en allmektig hjelper i all din skrøpeligheit! Hva finnes det da som kan dempe din

glede, din trygghet, din fred? Prøvelser og sorg både kan og vil nok møte oss. Men dette bør vel ikke trykke oss ned, når vi vet at "alle ting virker sammen til det gode", og "virker for oss en enda mer overstrømmende og evig fylde av herlighet" (2Kor 4: 17).

Lider du av legemlig sykdom og smerte? Ser hele livet mørkt ut for deg? Snu blikket ditt hen til den herlige boligen vi har hos Gud, når denne jordiske hytten brytes ned. Har du bitter sorg over noe, eller noen du har mistet i denne verden? La ikke sorgen ta overhånd! Du er jo en Guds arving og Kristi medarving! Du går jo mot en annen verden, der alt skal bli bedre. Kanskje dine beste venner forlater deg, ja, til og med vender seg mot deg. Men mist ikke motet! Kristus er din bror i alt dette, ja, en venn som aldri forlater deg. Kanskje du stadig er fortvilet over all synden i hjertet ditt, som aldri gir deg noen ro, men stadig uroer og bekymrer deg. La da ikke samvittighetens dom eller følelser ta fra deg den trøsten og vissheten som er gitt oss: At det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. Det er Gud som rettferdiggjør, det er Kristus som døde. Og "dersom vårt hjerte fordømmer oss, er Gud større enn vårt hjerte" (1Joh 3: 20).

Til slutt: Mellom vår Fars bolig og oss ligger jo ennå en dyp elv som vår natur gruer seg for; den legemlige døden. Men vær sikker på at han som gav seg selv i døden for oss, og gjennom hele vårt liv har vært så trofast en venn, skal ikke forlate oss i den stunden, når ingen menneskelig hjelp strekker til. Da skal han være med oss så trofast som noen gang, og føre oss trygt over til det salige mål. Det målet han har skapt, gjenløst og helliget oss til. Den evige sabbatsro, som er i vente for Guds folk. Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav (ofret) ham for oss alle, hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?